

Vankuverski skandal: Suspenzija “slobode govora”

By [Diana Johnstone](#)

In-depth Report: [THE BALKANS](#)

Global Research, March 07, 2011

2 March 2011

АМЕРИЧКОМ НАУЧНИКУ СРПСКОГ ПОРЕКЛА ЗАБРАЊЕН УЛАЗАК У КАНАДУ

Нисам једина особа која је крајње запрепашћена чињеницом да је др Срђи Трифковићу забрањен улазак у Канаду. Та невероватна одлука је још више скандалозна по томе што је то био „ад-хок“ одговор на кампању мржње од стране самопрокламованих представника једне босанске етничке групе, која је на тај начин спроводила освету против друге етничке босанске групе. Да ли се на тај начин у Канади схвата појам „мултикултурализма“?

Протеривање мирољубивог говорника је у супротности са демократским принципима, које западне НАТО силе, укључујући Канаду, стално набијају на нос остатку света. Тако нешто је несхватљиво, без обзира на створену климу око овог инцидента. Шта више, након проучавања свих чињеница, овај случај постаје још „гори“...

Кампања мржње наручена против др Трифковића од стране одређених група које тврде да представљају босанске муслимане је заснована на искривљивању истине, лажима и провидним аргументима. Овако нешто тврдим као неко који ни приближно не дели исто политичко мишљење или верске ставове са др Трифковићем, али као неко ко разуме да он овде брани своја уверења са снажним интелектуалним интегритетом, који истовремено потпуно недостаје код оних који га нападају.

Шта више, ја често сматрам да је процена др Трифковића о наводној муслиманској претњи Западу, неумесна или претерана. У овом случају, начин на који је он третиран од стране канадске државе, као одговор на притужбе муслиманског лобија, сам по себи обезбеђује неочекивану подршку његовим аргументима.

Питање око кога се ја слажем са др Трифковићем, јесте управо питање због кога је он изложен овако суровим нападима: Питање Сребренице. Овде желим да укажем на сву двосмисленост израза „негирање геноцида“, који се користи за карактеризацију позиције др Трифковића по питању Сребренице.

Та двосмисленост се тиче разлике између чињеница и интерпретације чињеница. Овде инсистирам да свако може да има право – да не буде у праву, по том питању; Канада не може да избаци са своје територије све људе који стално изврђу чињенице, или их погрешно интерпретирају. Зато овде желим да укажем на ту различитост.

По питању Сребренице, чињенице су делимично установљене, делимично су оспораване, и делимично непознате. То је због тога што материјални докази нису тако јасни и темељно истражени- бар не онако како се то представља у јавности. Независна истраживања је било тешко спровести, али су до сада неке чињенице

непобитно установљене. Пратећи пад Сребренице у јулу 1995, било је доста муслиманских жртава, неки од њих су били погубљени, у супротности са међународним конвенцијама. То су били масакри који су се одиграли у контексту крвавог грађанског рата између три стране, и у коме су све три стране чиниле сличне масакре.

Опис масакра који су се десили у Сребреници као „геноцида“ није чињеница, већ интерпретација тог догађаја. Таква интерпретација се одржава на проблематичном питању „намере извршења...“. Према неким посматрачима, укључујући мене, злочин геноцида подразумева намеру да се истреби целокупно становништво, и не може бити почињен ако се поштеде жене и деца. Српске снаге, које су освојиле Сребреницу, су помогле женама, деци и старцима да напусте ратну зону и докопају се безбедног уточишта. Погубљење заробљених мушкараца војног доба може лако да се објасни као освета и жеља да се ослаби војни потенцијал непријатеља. То је свакако ратни злочин, али не може да буде „геноцид“.

Међународни трибунал за бившу Југославију у Хагу, који је углавном кадровски попуњен и финансиран од стране НАТО земаља које су се ставиле на страну муслимана у грађанским ратовима у Босни, је измислио начин да опише Сребреницу као „геноцид“, тако што је урадио „редефиницију“ самог термина „геноцида“. Панел од три судије је прихватио теорију социолога да су убијањем свих мушкараца, Срби имали намеру да почине „локални геноцид“, с обзиром да у „патријархалном“ друштву, жене неће моћи више да се врате назад без својих мушкараца. То није опште прихваћена дефиниција „геноцида“. Тиме је Хашки Трибунал на префињен начин обмануо јавност, да би оправдао војну интервенцију НАТО-а у бившој Југославији против Срба, којима је на тај начин прикачена стигма „геноцидног народа“.

Етикетирање Срба као „геноцидног народа“ (које лако може да се протумачи као подстицање расне мржње) је главна препрека да се дође до трајног мира и помирења између народа у Босни и Херцеговини, сада већ више од 15 година након престанка рата. Поражавајуће је да канадска влада данас делује на начин који само може да доведе до даљег увећања опасних тензија.

„Бошњачки“ лоби се овде користи широким игноранством и конфузијом у НАТО земљама, који су везани за југословенске ратове дезинтеграције, да би постигао своју прикривену политичку агенду под маском „указивања поштовања према жртвама геноцида“. У стварности, њихова активност, нема везе са страдалима мушкарцима. Она је много више усмерена на негирање легитимитета српског ентитета, Републике Српске, у Босни и Херцеговини, који је установљен амерички спонзорисаним Дејтонским Споразумом из 1995, који окончао рат у Босни. Сврха деловања „Бошњачког“ лобија је ревизија Дејтонског Споразума, да би се укинула Република Српска и извршила централизација Босне и Херцеговине, која би онда била под пуном контролом муслиманске стране, с обзиром на опште прихваћену „чињеницу“ да муслимани чине благу демографску већину. Узимајући у обзир то да босански Срби, православни хришћани, још увек одржавају у свом историјском памћењу прошлост из времена Отоманске Империје, када су били грађани другог реда- код њих данас и даље постоји страх, оправдан или не, да ће у таквој муслиманској доминантној Босни бити враћени у претходни инфериорни статус.

Ја као неко ко није Србин, и ко нема такво искуство, можда могу и да сматрам такав

страх претераним; Али је дубоко лицемерно за Запад да очекује од Срба да буду једини „Западњаци“, који ће са добродошлицом да прихвате муслиманску власт на својим историјским просторима.

Превод: **Миодраг Новаковић**

Текст на српском језику можете наћи на <http://www.vidovdan.org/2010-04-04-22-59-05/9697-2011-03-05-11-15-48>

Originalni tekst možete naći na Globalresearch.ca

The original source of this article is Global Research
Copyright © [Diana Johnstone](#), Global Research, 2011

[Comment on Global Research Articles on our Facebook page](#)

[Become a Member of Global Research](#)

Articles by: [Diana Johnstone](#)

Disclaimer: The contents of this article are of sole responsibility of the author(s). The Centre for Research on Globalization will not be responsible for any inaccurate or incorrect statement in this article. The Centre of Research on Globalization grants permission to cross-post Global Research articles on community internet sites as long the source and copyright are acknowledged together with a hyperlink to the original Global Research article. For publication of Global Research articles in print or other forms including commercial internet sites, contact: publications@globalresearch.ca

www.globalresearch.ca contains copyrighted material the use of which has not always been specifically authorized by the copyright owner. We are making such material available to our readers under the provisions of "fair use" in an effort to advance a better understanding of political, economic and social issues. The material on this site is distributed without profit to those who have expressed a prior interest in receiving it for research and educational purposes. If you wish to use copyrighted material for purposes other than "fair use" you must request permission from the copyright owner.

For media inquiries: publications@globalresearch.ca